

COMMISSION DES AFFAIRES
SOCIALES, DE L'EMPLOI ET DES
PENSIONS

du

MERCREDI 9 MARS 2022

Après-midi

COMMISSIE VOOR SOCIALE
ZAKEN, WERK EN PENSIOENEN

van

WOENSDAG 9 MAART 2022

Namiddag

La réunion publique de commission est ouverte à 15 h 35 et présidée par Mme Marie-Colline Leroy.
De openbare commissievergadering wordt geopend om 15.35 uur en voorgezeten door mevrouw Marie-Colline Leroy.

La **présidente**: Les questions n°s 55025428C, 55025665C et 55025666C de Mme Valerie Van Peel sont transformées en questions écrites. Les réponses lui seront transmises dans les plus brefs délais, puisque nous les aurons rapidement.

01 Samengevoegde vragen van

- Evita Willaert aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "Het volgen van een opleiding tijdens de verplichte moederschaprust" (55025614C)

- Marie-Colline Leroy aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "Het volgen van een opleiding tijdens de zwangerschap na een werkverwijdering" (55025863C)

01 Questions jointes de

- Evita Willaert à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "La participation à une formation pendant le repos de maternité obligatoire" (55025614C)

- Marie-Colline Leroy à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "Le fait de suivre une formation pendant la grossesse à la suite d'un "écartement de travail"" (55025863C)

La **présidente**: Mme Evita Willaert est absente.

01.01 **Marie-Colline Leroy** (Ecolo-Groen): Monsieur le ministre, nous avons récemment été contactées, et d'ailleurs peut-être vous aussi, par une jeune maman. Celle-ci est infirmière.

Étant en contact en salle opératoire avec des substances qui mettent en danger le développement du fœtus, elle a été mise en écartement, comme la législation l'oblige, et ceci sept mois avant la naissance prévue de l'enfant. C'était en juin 2021.

Pendant ce temps, comme elle ne veut pas rester inactive et qu'elle souhaite pouvoir profiter de ce temps, elle décide de suivre une formation d'enseignante, croyant ainsi pouvoir donner du sens à son repos de maternité obligatoire, sans nuire aux intérêts de son bébé.

En décembre, sa caisse d'assurance maladie l'informe qu'elle perd l'intégralité de ses droits aux prestations, car il est interdit de suivre des formations pendant le congé de maternité. Elle lui apprend qu'elle ne recevra donc plus aucune forme de prestation jusqu'en juin.

Cette situation nous laisse donc très perplexes. La réglementation entourant le repos obligatoire de maternité ne se caractérise-t-elle pas ici par sa rigidité? Il me semble y avoir trop peu de place pour les diverses situations qui se présentent dans la pratique et pour des initiatives sincères et bien fondées qui sont sanctionnées.

Le but premier de la réglementation est la protection de la mère et de l'enfant. Comme cet écartement est obligatoire, la question est de savoir en quoi le fait de suivre une formation est compromettant.

Monsieur le ministre, pouvez-vous m'indiquer la base légale qui prévoit que suivre une formation pendant le

congé obligatoire de maternité entraîne *de facto* la perte du droit aux prestations? Si cette base existe, ne pensez-vous pas qu'elle a besoin d'être révisée ou au moins améliorée? Allez-vous prendre une initiative à cet égard?

L'intéressée déclare que des collègues ont suivi sans souci une formation pendant cette longue période de congé de maternité obligatoire. Il est donc fort possible que toutes les mutuelles n'interprètent pas et n'appliquent pas la réglementation de la même manière. Dans le cas de cette infirmière enceinte, il est apparu que l'attitude rigide de la mutuelle, plutôt que la législation elle-même, était à l'origine du problème. Comment voyez-vous cela? Comment allez-vous résoudre ce problème commun?

Dans le cas de cette jeune maman, l'INAMI est finalement intervenu en sa faveur. Allez-vous examiner si une intervention systématique est également souhaitable dans ce cas?

01.02 Minister **Frank Vandenbroucke**: Bij volledige werkverwijdering als beschermmaatregel van het moederschap die door de werkgever op grond van de arbeidswet van 16 maart 1971 is genomen, kan de betrokken werkneemster in geval van een specifiek risico voor de zwangerschap op blootstelling aan agentia, procédés of arbeidsomstandigheden, aanspraak maken op een moederschapsuitkering. De moederschapsuitkering wegens volledige werkverwijdering is echter niet verschuldigd aan de gerechtigde in volledige werkverwijdering die een activiteit aanvangt of voortzet die niet onderworpen is aan de bepalingen van de arbeidswet van 16 maart 1971. Ik verwijs met name naar artikel 219ter, § 5, van het ziekteverzekeringsbesluit van 3 juli 1996. In dat kader wordt met een activiteit bedoeld elke werkzaamheid met een productief karakter die wordt verricht in het maatschappelijk verkeer, ook als die niet tegen loon, maar als vriendendienst wordt verricht.

Indien de arbeidswet niet van toepassing is, gebeurt er geen verplichte evaluatie door de werkgever, die de aard, de mate en de duur van de blootstelling aan agentia, procédés of arbeidsomstandigheden nagaat om elk risico voor de veiligheid of de gezondheid en de weerslag op de zwangerschap of de lactatie van de werkneemster en de gezondheid van het kind te beoordelen. Die evaluatie moet de werkgever leren welke algemene maatregelen hij of zij moet nemen.

Als uitzondering op het principe dat er geen activiteit mag worden uitgeoefend die niet onderworpen is aan de arbeidswet, is uitdrukkelijk bepaald dat de moederschapsuitkering toch kan worden toegekend aan de gerechtigde die tijdens het tijdspad van volledige werkverwijdering de zelfstandige activiteit voortzet die zij uitoefende onmiddellijk voorafgaand aan de periode van werkverwijdering.

Hiertoe moet zij de voorafgaande toestemming vragen aan de adviserend arts van haar ziekenfonds. Bovendien moet zij een geneeskundig attest van haar behandelend arts voorleggen waaruit blijkt dat de activiteit geen risico inhoudt voor haar gezondheid of die van haar kind.

Zij mag die activiteit niet uitoefenen op de dagen of uren waarop zij normaal gewerkt zou hebben indien er geen maatregel van moederschapsbescherming was genomen. Wanneer de verzekerde tijdens de volledige werkverwijdering op eigen initiatief een opleiding volgt zonder een praktische component, dus zonder een stage, kan zij verder aanspraak maken op moederschapsuitkering wegens werkverwijdering. Een dergelijke opleiding vormt immers geen werkzaamheid met een productief karakter die wordt verricht in het maatschappelijk verkeer.

Indien het echter gaat om een opleiding met een praktische component, waardoor zij als een werkzaamheid met een productief karakter wordt gekwalificeerd die wordt verricht in het maatschappelijk verkeer, dient er te worden nagegaan of er in het kader van de uitvoering van de stage een onderwerping aan de arbeidswet van 16 maart 1971 is.

In bevestigend geval, als de arbeidswet dus van toepassing is, kan de verzekerde tijdens de opleiding verder aanspraak maken op moederschapsuitkeringen wegens werkverwijdering. Als dat echter niet het geval is, dient de toekenning van de moederschapsuitkering te worden geweigerd voor de periode waarin de verzekerde de stage uitoefent. Het gaat dus om een feitelijke analyse of de arbeidswet hier concreet van toepassing is of niet.

Si le stage exercé dans le cadre de la formation est effectué pendant la période de congé de maternité, au cours de laquelle la travailleuse doit, en tout état de cause, cesser toute activité, je peux me référer à ma réponse donnée lors d'une précédente réunion de cette commission aux questions relatives à l'exercice

d'une activité pendant le congé de maternité.

Premièrement, si ce stage est effectué pendant la période prénatale facultative du congé de maternité ou pendant la période de congé de maternité obligatoire, l'indemnité de maternité sera refusée à la travailleuse pour chaque jour où la condition de cessation complète de toute activité n'est pas remplie. Je dis bien "chaque jour".

Deuxièmement, si ce stage est exercé pendant la période postnatale facultative de congé de maternité, la travailleuse est réputée avoir mis fin à son congé de maternité dès le premier jour de ce stage. À partir de cette date, les indemnités de maternité ne peuvent donc plus être accordées pour la période restante de repos postnatal. Voilà ma réponse générale pour ce qui concerne le contexte juridique.

La thématique que vous évoquez a été abordée lors de la dernière concertation entre le service Indemnités de l'INAMI et le Collège national intermutualiste, qui s'est tenue ce jeudi 3 mars. Les principes que je vous ai communiqués seront également mentionnés dans les circulaires applicables à l'attention des organismes assureurs. L'organisme assureur de l'assurée a lui-même contacté l'INAMI. Les indemnités de maternité dues pour la période d'écartement du travail ont entre-temps été versées à l'assurée concernée. En effet, il s'agissait d'une formation pour laquelle aucun stage ne devait être effectué pour le moment, et aucune activité n'a donc été exercée.

01.03 Marie-Colline Leroy (Ecolo-Groen): Monsieur le ministre, je vous remercie pour ces informations.

Je répliquerai en disant plusieurs choses. Tout d'abord, il faut être très clair avec les personnes se trouvant dans ces situations. Pour avoir vécu toutes les périodes administratives prénatales, je peux témoigner qu'il est parfois compliqué de s'y retrouver, de faire la distinction entre le cas où c'est l'employeur qui a la possibilité de réorganiser le travail de la personne concernée ou pas. En l'occurrence, il s'agissait davantage d'une initiative privée en dehors de toute proposition de l'employeur. Cela me semble important.

Ensuite, il faut plus de clarté dans cette zone d'ombre liée à une formation. On pourrait en effet imaginer qu'une femme enceinte fasse toute une série de formations préparatoires à l'accouchement ou à la maternité et que, dès lors, des mutualités pourraient se demander si telle ou telle formation entre bien dans ce dispositif et le remettent en question. J'entends qu'il y a eu une réunion et une réorganisation pour essayer d'éviter toutes ces interprétations puisqu'on a pu constater que, dans certains cas, les indemnités étaient versées sans problème mais pas dans d'autres.

Dans le cas dont je viens de parler, les indemnités ont été versées *in fine*. C'est donc une bonne nouvelle pour cette personne. J'espère que la clarté sera faite pour les prochains cas.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

02 Vraag van Nahima Lanjri aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "De structurele vermindering van RSZ-bijdragen bij zorgbedrijven" (55025630C)

02 Question de Nahima Lanjri à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "La diminution structurelle des cotisations ONSS dans les institutions de soins" (55025630C)

02.01 Nahima Lanjri (CD&V): Mijnheer de minister, heel wat private zorgverstrekkers kunnen gebruikmaken van de structurele vermindering van de werkgeversbijdrage voor alle werknemers die volledig aan de basisbeginselen van de sociale zekerheid onderworpen zijn. In het kader van de taxshift die de vorige regering heeft doorgevoerd, werd deze maatregel grondig hervormd. Vooral de lage en gemiddelde lonen genieten nu nog deze structurele lastenverlaging.

De publieke werkgevers kunnen echter geen gebruik maken van de vermindering van de werkgeversbijdragen. De werknemers van die publieke werkgevers, zoals het Zorgbedrijf Antwerpen, zijn namelijk niet altijd volledig onderworpen aan de sociale zekerheid. Wat arbeidsongevallen en beroepsziekten bijvoorbeeld betreft, voorziet een publieke werkgever vaak zelf in een verzekering.

Publieke zorgbedrijven, zoals het Zorgbedrijf Antwerpen, kunnen heel moeilijk het hoofd boven water houden. Ze worden eigenlijk benadeeld ten aanzien van de private zorgbedrijven, die de vermindering wel krijgen. Ze zijn dus niet in staat nog voldoende te investeren in hun diensten en personeel. Als ze die korting

wel zouden krijgen, zouden ze namelijk nog meer kunnen investeren in hun dienstverlening en personeel. In Antwerpen probeert men dit probleem op te lossen door een vrij verregaande privatisering voor te stellen. We kunnen ons echter de vraag stellen of het wenselijk is om alle publieke zorgverstrekkers noodgedwongen te privatiseren. Als het echt een keuze is en er zijn andere redenen om dit te doen, is het de vrijheid van iedereen om daarover weloverwogen te beslissen. Het zou echter jammer zijn wanneer het enkel uit die overweging zou gebeuren. Het komt namelijk ook niet altijd de zorg voor de meest kwetsbaren ten goede.

Mijnheer de minister, erkent u dit ongelijke speelveld? Wilt en kunt u de ongelijkheid inzake de structurele vermindering van de RSZ-bijdragen tussen de publieke en private zorgverstrekkers wegwerken, zodat niet alle publieke zorgbedrijven zich genoodzaakt voelen over te schakelen naar een publieke rechtsvorm?

Zo ja, welke pistes hebt u in gedachten? Hoe wilt u deze ongelijkheid aanpakken? Zo nee, waarom wilt u dat niet?

02.02 Minister **Frank Vandenbroucke**: Ik zou misschien eerst een aantal preciseringen willen aanbrengen, mevrouw Lanjri, met betrekking tot de toepassing van de taxshift waarnaar u verwijst. Met de taxshift werd voorzien in de verlaging van het basispercentage van de werkgeversbijdrage en een versterking van de structurele vermindering van de werkgeversbijdrage op de lage lonen. De verlaging van het basispercentage was echter alleen van toepassing op de tewerkstelling die behoorde tot de zogenaamde categorie 1. Dat zijn tewerkstellingen waarvan de werknemer onderworpen is aan alle takken van de sociale zekerheid en die niet behoren tot de zogenaamde Maribelsectoren en de beschutte en sociale werkplaatsen. Voor de Maribelsectoren, de zogenaamde categorie 2, en de beschutte en sociale werkplaatsen, de zogenaamde categorie 3, werden eigen maatregelen voorgesteld. Voor deze sectoren werd in bijkomende middelen voorzien voor de volgende maatregelen: een versterking van de zogenaamde sociale Maribel, een versterking van de ziekenhuizen voor de financiering van de statutaire pensioenen en een versterking van de structurele vermindering eigen aan de categorieën 2 en 3.

De toenmalige regering heeft ervoor gekozen om de door haar vrijgemaakte budgettaire marge voor de taxshift voor werknemers behorend tot categorie 1 exclusief te gebruiken voor werknemers die behoren tot die categorie. Ik citeer uit de toelichting bij het toenmalige wetsontwerp: "Evenwel kan ze niet dezelfde hervorming voorstellen als voor categorie 1. Ze kan immers het budget van de structurele vermindering van de werkgeversbijdrage voorzien voor het forfait van de structurele vermindering, evenals het budget van de niet-doorstorting van de 1 % bedrijfsvoorheffing niet hergebruiken."

Voor de werknemers van categorie 2 bestaat een bijzonder systeem van werkgeversbijdragevermindering. Een werkgever die behoort tot de social profit of Maribelsectoren heeft recht op een forfaitaire vermindering van bijdragen, vergelijkbaar met wat bestaat voor de werkgevers van categorie 1, maar deze komt niet automatisch aan de werkgever in kwestie toe. Voor de werkgevers van de zogenaamde Maribelsectoren werd een mutualiseringsprincipe ingevoerd via de tussenkomst van een Maribelfonds dat gespijsd wordt via de RSZ. Op basis van geïnde bijdrageverminderingen kan de werkgever een financiële tegemoetkoming krijgen voor een Maribeltewerkstelling.

In het kader van de taxshift is voor categorie 2 in een extra budget voorzien, dat bestemd was voor de versterking van de sociale-Maribelmiddelen. Op die manier werden extra Maribeltewerkstellingen en een verhoging van de tussenkomst in de dekking van de loonkosten mogelijk. Voor werknemers behorende tot categorie 2 bestaat er naast de sociale-Maribelvermindering ook nog een structurele vermindering, die bestaat uit een basisforfait en een lagelooncomponent die dan wel rechtstreeks aan de betrokken werkgevers toekomt. Ook deze structurele vermindering werd versterkt in het kader van de taxshift. Deze structurele vermindering is op basis van de algemene principes echter enkel van toepassing op werkgevers die onderworpen zijn aan alle takken van de sociale zekerheid. Daardoor kunnen de publieke werkgevers, waaronder de lokale besturen, er dus geen gebruik van maken.

Ik denk dat u met mij zult vaststellen dat de verschillende behandeling van instellingen ten gevolge van de taxshift niet eenvoudig te herleiden is tot een verschil in behandeling tussen private en publieke instellingen. De verschillende behandeling is te wijten aan de categorisering van werkgevers en de toepassing van basisprincipes die teruggaan op de wijze waarop de verminderingen van sociale bijdragen met het oog op de ondersteuning van de tewerkstelling in de jaren 80 en 90 van de vorige eeuw vorm kregen, naargelang het ging om tewerkstelling in de profit- dan wel de non-profitsector.

U hoort mij niet ontkennen dat er qua verlaging van de loonkosten via RSZ-bijdrageverminderingen verschillen zijn tussen de publieke en de private sector, terwijl ze voor verschillende van hun activiteiten wel in dezelfde commerciële omgeving opereren. Natuurlijk kunnen die verschillen ook een impact hebben op de keuze voor eventuele privatisering, maar er is wel sprake van verschillen op meerdere vlakken.

Beslissingen tot privatisering kunnen dus ook het gevolg zijn van andere factoren dan alleen maar de loonkostensubsidies via RSZ-bijdrageverminderingen. Er zijn verschillen inzake subsidiëring, de toepassing van de rechtspositieregeling, de arbeidsrechtwetgeving en de fiscale behandeling en er zijn inderdaad ook de parafiscale verschillen waarover ik sprak.

Ik kan dus niet zo gemakkelijk en eenduidig stellen dat louter door het verschil in parafiscaliteit publieke zorgbedrijven overschakelen naar een privérechtsvorm. De realiteit is complexer. Dat betekent niet dat ik de kwestie niet bekijk en er geen aandacht voor heb. Er is, in alle eerlijkheid, echter geen onmiddellijke, eenvoudige oplossing voor het probleem.

02.03 Nahima Lanjri (CD&V): Mijnheer de minister, ik weet dat het complex is. U hebt het nog eens geschetst. Er zijn inderdaad meerdere verschillen in de diverse organisaties van zorgverstrekkers.

De vorige regering heeft gekozen voor een verschillende benadering van de geboden ondersteuning. Het is niet zo dat de ene sector wel ondersteuning heeft gekregen en de andere totaal niet.

De vraag is echter of wij iedereen dezelfde wapens geven en ook of de wapens of middelen die zijn gegeven volstaan om een gelijk speelveld te creëren en te vermijden dat privatisering puur gebeurt door de financiële problemen die ontstaan door de andere parafiscale behandeling. Als dat de enige reden is om te privatiseren, is dat verkeerd. Zijn er andere redenen waarom privatisering goed wordt bevonden, dan moeten de betrokkenen dat zelf weten. Het mag echter niet alleen daarom zijn.

Daarom zou ik u willen vragen het dossier, dat naar uw zeggen complex is, alsnog te bekijken en na te gaan of wij iedereen dezelfde instrumenten of wapens geven, alsook of wij op dat vlak nog moeten verfijnen of bijsturen.

Ik zie u knikken. Ik hoop dat u daartoe bereid bent. Ik weet dat het een complexe zaak betreft, waarop u nu geen kant en klaar antwoord hebt. Ik hoop niettemin dat u bereid bent de kwestie nader te bekijken. Wij zijn immers dezelfde mening toegedaan, met name dat we moeten vermijden dat alles wordt geprivatiseerd als dat niet nodig of noodzakelijk is.

*L'incident est clos.
Het incident is gesloten.*

03 Question de Marie-Colline Leroy à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "La grille tarifaire et la rémunération des artistes plasticiens" (55025667C)

03 Vraag van Marie-Colline Leroy aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "De tarieflijst en de vergoeding van beeldende kunstenaars" (55025667C)

03.01 Marie-Colline Leroy (Ecolo-Groen): Monsieur le ministre, je ne vous apprends rien en vous disant que la Fédération des Arts plastiques (FAP), vient de rendre publique une proposition de rémunération minimale qu'elle voudrait obligatoire dans tous les lieux subventionnés par les entités fédérées. La presse, les syndicats, la Chambre de concertation des Arts plastiques, le Conseil de la Culture ont donc été contactés.

En effet, lors d'une exposition dans un centre subsidié, tout le monde est payé sauf l'artiste plasticien ou plasticienne, contrairement à l'animateur culturel, au chargé de communication, au technicien qui accroche. Hormis l'acte de création, l'acte d'exposition demande du travail: conception et sélection, supervision de l'accrochage, emballage des œuvres, etc. Les droits d'auteur sont une chose, un contrat de travail et un engagement au cachet en sont une autre. La FAP demande une charte des bonnes pratiques et une grille tarifaire, comme cela existe dans d'autres pays, en France par exemple. Il s'agit ici d'équité par rapport aux autres secteurs culturels.

Sans modification de la rémunération, alors que la réforme du "statut d'artiste" avance, leur situation reste en

statu quo puisque, faute de fixation de rémunérations proportionnelles au travail engagé lors de l'exposition publique de leur travail, les plasticiens, plasticiennes n'auront que très exceptionnellement accès à ce statut et ne pourront pas bénéficier d'une couverture chômage. J'imagine que, là non plus, je ne vous apprends rien.

Monsieur le ministre, en lisant cet appel de la FAP et ne trouvant rien dans les notes initiales, je me suis demandée ce qui était prévu particulièrement dans le cadre de cette réforme par rapport à cette fédération et ce secteur d'activité en particulier. La ministre de la culture l'a dit ce 22 février en commission, elle attend le rapport du groupe technique WITA et la concertation avec le fédéral pour pouvoir prendre position. Que comptez-vous faire pour permettre aux artistes plasticiens d'accrocher aussi leur secteur au convoi de la réforme?

Je vous remercie.

03.02 Frank Vandenbroucke, ministre: Madame la présidente, je souscris absolument à la demande du secteur de passer des accords concernant une rémunération équitable au sein du secteur. Pour une partie du secteur, les conventions collectives de travail garantissent une rémunération minimale aux salariés. Pour les travailleurs des arts qui sont indépendants ou sous statut *1bis*, il n'existe actuellement aucune convention obligatoire.

Lorsque nous avons lancé le trajet de réforme *Working in the Arts* en mars dernier, nous avons défini trois objectifs: le renforcement de la pratique artistique, la solidarité avec et au sein du secteur et l'assurance d'une base plus large pour la protection sociale des travailleurs artistiques.

La lutte contre le travail invisible et non rémunéré fait partie des objectifs clés de la réforme. L'instauration d'une rémunération minimum renforce la pratique artistique des travailleurs de l'art, en leur permettant de tirer un revenu suffisant de leur travail et d'investir dans leur pratique artistique. L'instauration d'une rémunération minimum nécessite également de la solidarité au sein du secteur, la solidarité des commanditaires et des organisations artistiques pour réserver des ressources suffisantes afin de payer le travail artistique des travailleurs des arts.

Dans le trajet de réforme, j'ai prévu, conjointement avec les ministres de l'Emploi et des Indépendants, une deuxième phase au cours de laquelle nous examinerons également des accords sectoriels contraignants en matière de rémunération minimale. Le secteur des arts au sens large sera une nouvelle fois associé à ce processus par l'intermédiaire de workinginthearts.be.

En ce qui concerne la coopération avec les entités fédérées, nous avons déjà demandé, dans le cadre du groupe de travail de la CIM Culture, quelles initiatives elle prévoit pour garantir une rémunération équitable dans le secteur. La Communauté flamande a fait référence à l'initiative *Juist is juist* lancée par oKo, la fédération flamande du secteur des arts professionnels. Cette initiative *Juist is juist* établit des principes clairs et équitables en matière de rémunération et de coopération dans le secteur des arts.

Dans l'accord VIA3 pour ce même secteur, la Communauté flamande fournit des moyens pour développer davantage cet aspect. La sensibilisation du secteur et la fourniture de lignes directrices sont des premières étapes importantes vers l'introduction d'une rémunération minimale obligatoire. J'invite toutes les entités fédérées à prendre des initiatives qui renforcent la pratique artistique professionnelle des travailleurs des arts.

La déclaration de force obligatoire des conventions collectives de travail sous-sectorielles ou sectorielles contenant des dispositions sur les conditions de rémunération et de travail au moyen d'un arrêté royal relève de la compétence du ministre fédéral, M. Dermagne. Néanmoins, rien n'empêche les Communautés d'inclure, dans leurs conditions de subvention des institutions, des règles de rémunération minimales pour les travailleurs des arts. J'ai également mis cette proposition sur la table du groupe de travail de la Conférence interministérielle Culture.

03.03 Marie-Colline Leroy (Ecolo-Groen): Monsieur le ministre, je vous remercie.

Cette deuxième phase sera en effet très importante. Le minimum de rémunération sera un enjeu majeur pour ces artistes plasticiens et plasticiennes. Vous avez parlé de solidarité; il en sera également question dans les conditions de renouvellement. En effet, pour les artistes plasticiens et plasticiennes, exposition vaut

généralement rémunération, quels que soient les espaces culturels. Les conditions actuelles risquent de créer une situation compliquée car, dans la loi et dans les mécanismes d'allocation de chômage, exposition ne vaut pas rémunération. Nous risquons dès lors une situation complexe où les artistes plasticiens et plasticiennes travailleront parfois de manière très visible au travers d'expositions, mais ne seront toujours pas rémunérés. Cette deuxième phase est donc importante, les initiatives de sensibilisation le sont tout autant.

Comme les textes sont en cours d'élaboration, il y a probablement une réflexion à mener en amont de l'écriture de ces textes sur la question des jours prestés et des règles de cachet et de renouvellement. Pour ce secteur particulièrement, cela pourrait s'avérer extrêmement pénalisant. Notre objectif n'est pas de réduire la base qui bénéficiera de ce statut mais de l'élargir. Je compte donc sur vous et vos collègues pour que vous y soyez très attentifs, ce dont je ne doute pas.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

04 Vraag van Nahima Lanjri aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "De verschillende statuten van sociale zekerheid" (55025813C)

04 Question de Nahima Lanjri à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "Les différents statuts de sécurité sociale" (55025813C)

04.01 Nahima Lanjri (CD&V): Mijnheer de minister, in onze sociale zekerheid zijn er drie stelsels, een voor werknemers, een voor ambtenaren en een voor zelfstandigen. Voor elk statuut gelden eigen regelgevingen, procedures, rechten en uitkeringen. Er zijn bijvoorbeeld heel wat verschillen inzake ziekte en invaliditeit. Aangaande de moederschapsrust zijn er bijvoorbeeld verschillen tussen zelfstandigen en werknemers. Heel wat verschillen zijn ook te vinden voor onder meer werkloosheid, arbeidsongeschiktheid en pensioenrechten. De verschillen tussen die statuten, die historisch gegroeid of te verklaren zijn, maken dat onze sociale zekerheid bijzonder complex is geworden. De verschillen tussen de statuten zijn niet altijd te verantwoorden of rechtvaardig.

Bovendien gebeurt het steeds vaker dat mensen wisselen tussen de statuten. Men kan een tijdje werknemer zijn en dan ambtenaar worden, of werknemer en daarna zelfstandige, of een combinatie van de drie. Betrokkenen worden geconfronteerd met een bijna onmogelijk of toch minstens complex systeem.

Om het stelsel van de sociale zekerheid rechtvaardiger en eenvoudiger te maken, hebben de vivaldipartijen in het regeerakkoord opgenomen dat de grote verschillen tussen de stelsels voor sociale zekerheid aangepakt dienen te worden. De regering nam vorig jaar bijvoorbeeld al het initiatief om de pensioenrechten van zelfstandigen op dezelfde manier te berekenen als die van de werknemers, door de harmonisatiecoëfficiënt af te schaffen. Het doel is eigenlijk om de verschillende stelsels van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren naar elkaar toe te laten groeien, zonder dat men raakt aan de verworven rechten.

In het regeerakkoord namen wij ons ook voor om tegen eind 2021, dus eind vorig jaar, een voorstel te formuleren. Voorlopig hebben wij daarvan echter nog niets vernomen.

Mijnheer de minister, werkt u samen met uw collega-ministers Clarinval, Dermagne, De Sutter en Lalieux – die laatste wat de pensioenen betreft – aan een voorstel om de grote verschillen tussen de statuten van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren aan te pakken en verder te harmoniseren, zonder te raken aan de verworven of opgebouwde rechten?

Hoever staat u met dat voorstel? Wanneer komt u ermee naar het Parlement? Wanneer gaat u ermee naar de regering?

Welke verschillen tussen de stelsels van sociale zekerheid wilt u prioritair aanpakken?

Wat is de vooropgestelde tijdslijn? Op welke manier pakt u het dossier aan?

04.02 Minister Frank Vandenbroucke: Het is inderdaad de ambitie van de regering om de statuten van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren naar elkaar toe te laten groeien, met respect voor verworven

rechten. Die ambitie is ook hernomen in het actieplan dat ik in het kader van de Europese pijler van sociale rechten heb opgesteld en dat uitvoering geeft aan de Europese aanbeveling met betrekking tot de toegang tot sociale bescherming van werknemers en zelfstandigen, actieplan dat ik vorig jaar ook aan de Europese Commissie heb voorgelegd.

Ik ga niet in op wat erin staat en hoe het voorbereid werd, maar ik geef wel het volgende mee. Het plan werd ook voorgelegd aan het Algemeen Beheerscomité voor het sociaal statuut der zelfstandigen en aan de Nationale Arbeidsraad. Er is daar dus overleg over gevoerd met zowel zelfstandigen als werknemers en werkgevers.

Ook al streven we naar convergentie, wij moeten ook rekening houden met de specifieke karakteristieken van verschillende beroepsgroepen. Daar hoeft u niet ongetwijfeld niet van te overtuigen. In een aantal omstandigheden gaat het dan niet om een identieke bescherming, maar om een gelijkwaardige bescherming. In de verdere evolutie is het belangrijk de nodige ruimte te laten voor het sociale overleg.

Naast de voorstellen die daaruit zullen voortvloeien zijn er ook andere punctuele maatregelen en ook die hebben we getoetst aan de vraag of ze een gelijkaardige bescherming bieden. Zo werd de verlenging van het geboorteverlof zowel voor werknemers als zelfstandigen doorgetrokken. Ook bij andere genomen initiatieven of in andere beleidswerven proberen we systematisch te kijken vanuit het brede perspectief van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren.

Als wij los van punctuele initiatieven waarbij wij steeds proberen om de verschillende groepen in het vizier te houden, een algemene convergentie willen bewerkstelligen, vraagt dat een zeer grondige voorbereiding. Het gaat dan over de architectuur van de stelsels en de financiering. Wij hebben daarin door de coronacrisis niet veel energie kunnen steken.

Anderzijds heeft net de coronacrisis de zwakheden aangetoond in de bescherming die wij bieden aan specifieke groepen. Sommige groepen die niet zo goed beschermd zijn door de sociale zekerheid, hebben dat tijdens de coronaperiode hard gevoeld. Niet voor niets hebben wij de regeling tijdelijke werkloosheid voor werknemers versterkt, tijdelijke crisismaatregelen en overbruggingskrediet voor zelfstandigen ingevoerd en versterkt en heel wat aanpassingen doorgevoerd in de sociale zekerheid om in die periode kwetsbare groepen goed te kunnen ondersteunen.

Daarnaast hebben wij gewerkt aan de verbetering van de situatie voor specifieke professionele groepen. Ik wil in de eerste plaats verwijzen naar het voorwerp van de vorige discussie, met name het kunstenaarsstatuut. Artiesten, kunstenaars en mensen die werken in de artistieke sector, kunnen zich op uiteenlopende manieren laten registreren en integreren in de sociale zekerheid, maar dat is vaak verre van eenvoudig en verre van eenduidig en het levert ook niet altijd goede bescherming op. Welnu, voor de mensen uit de kunstensector maken we niet een nieuw statuut – dat is niet de bedoeling –, maar maken we de bestaande statuten, de kamers dus van de sociale zekerheid, toegankelijker en effectiever op het vlak van bescherming.

Ook de sociale situatie van diverse andere specifieke beroepsgroepen wordt geëvalueerd. Opnieuw, wij doen dat met de bedoeling om concrete voorstellen te kunnen uitwerken. Sommige van die evaluaties zijn reeds gebeurd en voorstellen zijn reeds in uitvoering. Andere moeten nog een eind weg gaan.

Ik geef een aantal voorbeelden. Het eerste voorbeeld heeft betrekking op de onthaalouders. Het voorbije jaar hebben de bevoegde administraties een analyse van het sui-generisstatuut van de onthaalouders uitgevoerd. Aan de sociale partners is ook gevraagd om het statuut te evalueren en voorstellen voor verbetering op korte en lange termijn te formuleren. Het is de bedoeling om nog dit jaar met respect voor ieders bevoegdheden het sociaal statuut van de onthaalouders te verbeteren.

Een tweede voorbeeld gaat over de mantelzorgers. De FOD Sociale Zekerheid voerde ook een kwantitatieve en kwalitatieve evaluatie uit van het huidige mantelzorgstatuut. Zowel de ziekenfondsen en de belangenorganisaties die de mantelzorgers vertegenwoordigen als de RVA hebben elk hun bijdrage aan de evaluatie geleverd, evenals de diverse betrokken adviesraden.

Het derde voorbeeld betreft de platformwerkers. Ik hoef u er niet aan te herinneren dat we daarover een uitvoerige consultatie hebben gehouden en dat wij een hervorming in het kader van de modernisering van de wet inzake de arbeidsverhoudingen voorstellen, ontwerp dat het Parlement nog niet heeft bereikt.

Het vierde voorbeeld gaat over het vrijwilligerswerk. Ik laat in overleg met de Hoge Raad voor Vrijwilligers de FOD Sociale Zekerheid een grondige studie uitvoeren over het vrijwilligerswerk in ons land en de knelpunten waarmee vrijwilligers worden geconfronteerd.

Dan is er nog de specifieke groep van de sekswerkers. Samen met mijn collega's bevoegd voor Werk en Zelfstandigen en de staatssecretaris van Gelijke Kansen, Gendergelijkheid en Diversiteit en in overleg met de betrokken sector, zal worden onderzocht met welke concrete aandachtspunten rekening moet worden gehouden teneinde sekswerkers een optimale bescherming te bieden op basis van de specifieke kenmerken eigen aan hun activiteit.

Waar mogelijk streven we in de regering naar een gemeenschappelijke aanpak voor de ambtenaren, werknemers en zelfstandigen. Die aanpak wordt gedragen door de hiertoe bevoegde federale ministers, daarbij ondersteund door hun administraties. Zo wordt ook ingezet op de verbetering van de transparantie van onze sociale bescherming door in te zetten op drie assen: vereenvoudiging, digitalisering en automatisering.

In het kader van andere acties – ik ga ietwat buiten het domein van de sociale zekerheid stricto sensu – proberen we ook altijd breed te werken ten aanzien van werknemers, zelfstandigen en ambtenaren. Een voorbeeld is het Federale Actieplan Mentale Veerkracht, dat betrekking heeft op onder andere beroepsziekten.

We focussen ook sterk op de monitoring en evaluatie van het beleid, ook transversaal. Zo wordt in het kader van het coördinerende beleid van open data het potentieel van de beschikbare data verder ontwikkeld en benut. Daarbij speelt een meer doorgedreven gebruik van administratieve gegevens op het vlak van de sociale zekerheid, gezondheid en fiscaliteit in de beleidsvoorbereiding en -opvolging een centrale rol. Hiertoe zal een traject worden uitgetekend in samenwerking met de voornaamste dataleveranciers en -gebruikers.

Mevrouw Lanjri, mijn antwoorden zijn ruimer dan wat u in uw vraag aankaartte. Ik heb daarmee het panorama willen schetsen.

04.03 Nahima Lanjri (CD&V): Mijnheer de minister, het klopt inderdaad dat de regering en het Parlement in specifieke dossiers altijd onmiddellijk gestreefd hebben naar een gelijkwaardige behandeling. Bijvoorbeeld, voor het rouwverlof heb ik in mijn wetsvoorstel ervoor gepleit dat het voor iedereen zou gelden, dus zowel voor ambtenaren, werknemers als zelfstandigen. Dat is ook goedgekeurd. Daarnaast heeft de regering het vaderschapsverlof uitgebreid, ook voor zelfstandigen. Dat is een goede zaak, maar daarbij gaat het om specifieke dossiers. Dat is ook het geval voor de andere voorbeelden die u geeft, namelijk de kunstenaars, de onthaalouders, de mantelzorgers en de platformwerkers. Ik draag die groepen een warm hart toe. Zo heb ik zelf een wetsvoorstel over de pensioenen van onthaalouders ingediend, waaraan de regering de laatste hand legt. Ik zal dat ook zeker blijven steunen.

In het regeerakkoord is echter afgesproken dat de drie stelsels meer op elkaar moeten worden afgestemd. Dat gaat dan bijvoorbeeld over moederschapsrust. Waarom hebben zelfstandigen vandaag slechts twaalf weken moederschapsrust en anderen vijftien weken?

Het gaat ook over de pensioenen. Waarom wordt het pensioen voor ambtenaren anders berekend dan voor werknemers? Let wel, we willen niet raken aan het verleden en opgebouwde rechten, maar we moeten er in de toekomst wel op een andere manier naar kijken.

Ik beseft dat het inderdaad een moeilijke globale oefening is. Maar we moeten die oefening wel maken. U werpt op dat u nu eenmaal met de covidcrisis werd geconfronteerd. Hoe dan ook dring ik erop aan dat u uw administratie de opdracht geeft om de globale hervormingen voor te bereiden die nodig zullen zijn om de drie stelsels waar het nodig en nuttig is meer naar elkaar toe te laten groeien en dat u de sociale partners mee in bad trekt. Er zullen altijd verschillen blijven bestaan. Als een verschil gerechtvaardigd is, heeft er volgens mij niemand een probleem mee. Maar onrechtvaardige verschillen moeten we proberen weg te werken.

Ik geef u dus zeker nog wat respijt gelet op de covidcrisis, maar over een aantal maanden zal ik u opnieuw vragen hoever u staat met de oefening. U zegt dat u een en ander hebt voorgelegd aan onder andere het Algemeen Beheerscomité (ABC) en de Nationale Arbeidsraad. Hopelijk komt u voor de zomer toch met een

globaler plan van aanpak.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

05 Vraag van Gaby Colebunders aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "De twee jaar straftijd na het niet betalen van het lidgeld van de mutualiteit" (55025870C)

05 Question de Gaby Colebunders à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "La période d'exclusion de deux ans pour non-paiement de cotisations à la mutualité" (55025870C)

05.01 Gaby Colebunders (PVDA-PTB): Mevrouw de voorzitter, mijnheer de minister, op 22 januari 2022 ondervroeg ik u over de twee jaar straftijd voor mensen die sinds 2019 geen lidgeld betaalden voor hun mutualiteit. Twee jaar lang, namelijk in 2022 en 2023, verliezen zij zowel hun recht op de aanvullende tegemoetkomingen – vaak gaat het over hoorapparaten, brillen of kraamzorg – als de aanvullende verzekeringen, zijnde vaak tandzorg of hospitalisatieverzekeringen. Ik was dus blij te horen dat u voorstander bent van een herziening van die straftijd. U verwees naar de onderhandelingen tussen de armoedeverenigingen en de mutualiteiten. U vroeg mij ook later op de zaak terug te komen.

Als goede volksvertegenwoordiger doe ik dat dan ook. Ik stel mijn vraag dus, omdat er enige urgentie is, zeker in de huidige tijden. Niet alleen zorgt de huidige maatregel voor veel administratieve overlast en kopzorgen, het probleem treft ook vele tienduizenden kwetsbare gezinnen in het hele land. Mensen die soms al in grote financiële problemen verkeren lopen zonder hospitalisatieverzekering het risico om na een opname in het ziekenhuis, bijvoorbeeld wegens corona, een peperdure factuur te krijgen.

Mijn vragen zijn dan ook de volgende.

Is er inmiddels een koninklijk besluit in de maak waarin de twee jaar straftijd wordt herzien? Zo ja, wat houdt de nieuwe regeling in?

Is een straftijd van zes maanden het wettelijke minimum? Kan dat in theorie nog korter, bijvoorbeeld een maand? Kan de straftijd in theorie volledig worden geschrapt? Zo nee, kunt u dan de redenen daarvoor in detail verduidelijken?

05.02 Minister Frank Vandenbroucke: Mevrouw de voorzitter, mijnheer Colebunders, we hebben daar inderdaad over gesproken. Ik kan u vandaag weinig bijkomende details geven. De informatie waarover ik op dit moment beschik, is de volgende.

De technische werkgroep van het Nationaal Intermutualistisch College heeft een ontwerp van koninklijk besluit opgemaakt, maar dat moet nog worden aangevuld met een ministerieel besluit. Zodra men dit heeft afgewerkt, wordt het overgemaakt aan de Controledienst voor de Ziekenfondsen. Vervolgens wordt het dossier, zoals gebruikelijk, aan mijn beleidscel overgemaakt, met een analyse van de Controledienst en een advies van de Raad van de Controledienst.

Details over het voorstel dat de ziekenfondsen samen met de armoedeorganisaties hebben uitgewerkt, kan ik u nu dus niet geven. Ik kan u wel zeggen dat mijn beleidscel hierover met alle partijen positieve contacten heeft gehad. Ik heb er dus op dit moment vertrouwen in dat een oplossing gevonden kan worden die tegemoetkomt aan de geuite bezorgdheden.

Ik wil al meteen één element nuanceren. U lijkt te suggereren dat sinds 1 januari 2022 tienduizenden gezinnen extra getroffen zijn. Dat klopt niet helemaal. Immers, enkel de wettelijke status van deze personen wijzigt. Per 1 januari gingen leden die al 24 maanden hun bijdrage niet betaald hebben over van de status van 'geschorst' naar de status van 'opgeheven' lid. Maar in beide gevallen genoot men reeds niet meer van het recht om een voordeel aan te vragen in het kader van de aanvullende verzekering. In de praktijk veranderde er bij de overgang naar 1 januari 2022 dus niets.

Maar ik wil hier nog wel een detail aan toevoegen. Zoals ik vorige keer aangaf, ben ik het wel met u eens dat mensen die zich in een behatenswaardige situatie bevinden niet ontmoedigd mogen worden om een situatie met of zonder hulp van bijvoorbeeld een OCMW terug recht te zetten. Op dat vlak denk ik inderdaad dat een aanpassing van de wachttijd in bepaalde gevallen gerechtvaardigd is.

Ik denk dat ik ook nog eens moet herhalen dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verplichte aanvullende verzekering van het ziekenfonds en de facultatieve verzekeringen, zoals een tand- of hospitalisatieverzekering, die men bij de verzekeringsmaatschappij van een ziekenfonds – maar evengoed bij een private verzekeringsmaatschappij – kan afsluiten. Bij die laatste speelt ook Europese verzekeringswetgeving, zoals ik vorige keer ook al heb aangestipt.

Tot slot, u verwees ook naar een mogelijke hospitalisatie wegens covid. Misschien bent u daarvan niet op de hoogte, maar gelukkig mogen in dat geval geen ereloonsupplementen worden aangerekend. Dat is overigens ook het geval wanneer men in het algemeen om medische redenen in een eenpersoonskamer wordt opgenomen. Het debat over supplementen overstijgt echter de draagwijdte van uw vraag, daarover zult u het met mij eens zijn.

05.03 Gaby Colebunders (PVDA-PTB): Mijnheer de minister, wij kunnen in detail treden, maar het komt erop neer dat een grote groep mensen hiervan het slachtoffer zal worden. U vertelt eigenlijk nog altijd niets, u geeft geen details, maar de zaak wordt wel doorgevoerd vanaf 1 januari. U hebt het al eens een jaar uitgesteld, dus waarom stelt u het niet nog een jaar uit, tot wij effectief een oplossing hebben? Zo kunnen ook de armoedeverenigingen hun inbreng hebben in het dossier.

U zegt dat u in de goede richting gaat, maar uiteindelijk zijn de mensen daar niet mee geholpen. Zeker in deze periode van financiële crisis, waarbij wij echt niet weten waar wij op het einde van het jaar zullen terechtkomen, is het een surplus waar wij absoluut iets aan moeten doen. U moet uw verantwoordelijkheid opnemen, mijnheer de minister, en duidelijk maken dat u het in eerste instantie nog een jaar zult uitstellen en dat u, in tweede instantie, de tijden sterk zult verminderen of zelfs zult afschaffen.

*Het incident is gesloten.
L'incident est clos.*

06 Vraag van Gaby Colebunders aan Frank Vandenbroucke (VEM Sociale Zaken en Volksgezondheid) over "De activering van de langdurig zieken en het samenwerkingsprotocol met Vlaanderen" (55025883C)

06 Question de Gaby Colebunders à Frank Vandenbroucke (VPM Affaires sociales et Santé publique) sur "L'activation des malades de longue durée et le protocole de coopération avec la Flandre" (55025883C)

06.01 Gaby Colebunders (PVDA-PTB): Mijnheer de minister, samen met Vlaams minister van Werk Hilde Crevits kondigde u maandag een nieuw samenwerkingsprotocol aan voor het activeren van langdurig zieken.

Op jaarbasis vinden zo'n 5.000 Vlaamse langdurig zieken opnieuw de weg naar werk. Dat aantal wilt u beiden in 2022 al optrekken tot 7.500, dus de helft erbij. In 2024 moeten 12.000 langdurig zieken terugkeren naar de arbeidsmarkt. Het RIZIV neemt de financiering voor zijn rekening, 4.800 euro per traject om deze mensen te activeren.

De details van het protocol interesseren mij bijzonder. Ik wil u dan ook vragen dit document aan het Parlement te bezorgen.

Ik heb hierover echter nog enkele andere vragen.

Wanneer mogen wij de gelijkaardige overeenkomsten met Actiris en Forem verwachten?

Hoe definieert u exact het protocol inzake een geslaagde terugkeer naar werk, inzake het minimale aantal uren, maatwerk, het statuut, de duur? Hoe zullen deze worden vastgesteld?

In het ontwerp van de begroting voor 2022 is er sprake van andere cijfers, bijvoorbeeld 4.600 hertewerkstellingen voor 2022. Dat cijfer geldt bovendien voor het hele land. Wil dit zeggen dat u sindsdien de doelstellingen hebt opgeschroefd? Is de begroting daaraan aangepast?

Kunt u uw nieuwe doelstellingen meedelen voor alle Gewesten?

In welke bedragen zult u voorzien in de begroting voor de jaren 2022, 2023, en 2024?

Zullen de begeleiders van de regionale bemiddelingsdiensten net als de terug-naar-werkcoördinator een zieke kunnen terugsturen naar de adviserend arts van het ziekenfonds als de zieke onvoldoende meewerkt aan het traject? Hoe zal dit precies verlopen?

06.02 Minister **Frank Vandenbroucke**: Er is geen probleem met het bezorgen van de tekst. Ik zal een elektronische kopie van het ondertekende protocol bezorgen aan het secretariaat, mijnheer Colebunders.

Dat protocol is belangrijk: het is de eerste keer dat op het niveau van de ministers afspraken worden gemaakt. De tekst bevat de gemeenschappelijke doelstellingen, definities en ambities, alsook de rol en engagementen van de verschillende bij het traject betrokken personen en organisaties. Het is geen juridisch instrument, het is geen echt samenwerkingsakkoord, maar het is een politiek erg belangrijk wederzijds engagement van de ondertekenende ministers.

Dit protocol moet nu verder worden geoperationaliseerd in een geactualiseerd raamakkoord. Dat zal gebeuren in onderling overleg tussen de betrokken administraties, het RIZIV en de VDAB. Bij het ontwikkelen van de processen zullen ook de VI's en bijvoorbeeld het GTB als bijzondere partner worden betrokken.

Op uw eerste vraag kan ik antwoorden dat we in gesprek zijn met de beleidscellen van de ministers Morreale en Clerfayt om een gelijkaardig protocol af te sluiten. Het RIZIV zal bovendien ook met Forem en Actiris een nieuw raamakkoord afsluiten.

In die operationele raamakkoorden zullen evaluatiecriteria en procesmatige afspraken geconcretiseerd worden. Ook de omschrijving van een geslaagde terugkeer naar werk en de manier waarop die wordt gemeten, maakt daar deel van uit. In het protocol zult u kunnen lezen dat wij een brede kijk op werk hanteren. Dat betekent dat we willen dat elk individu wordt begeleid naar een job op maat van de mogelijkheden en noden, niet alleen op het vlak van inhoud, maar bijvoorbeeld ook op het vlak van omvang en plaats van tewerkstelling.

De aantallen die in het protocol zijn opgenomen, gaan over het aantal opgestarte trajecten. We weten echter dat niet elk opgestart traject zal resulteren in een geslaagde tewerkstelling. Dit sluit volledig aan bij onze visie op het creëren van kansen. De instap in het traject mag niet langer worden beschouwd als het risico op het verlies van een uitkering, maar juist als een kans om een job te vinden. Het zal bovendien ook niet voor elke persoon binnen het jaar lukken. Het gaat hier om mensen met vaak ernstige gezondheidsproblemen. Dat betekent dat men in sommige gevallen een langer en intensiever traject nodig heeft. De tewerkstellingsresultaten en de begrotingsdoelstellingen houden daar rekening mee. Over de doelstellingen voor Vlaanderen voor het aantal op te starten trajecten is er een akkoord: 7.500 in 2022, 10.000 in 2023, 12.000 in 2024.

Voor de andere Gewesten lopen de besprekingen nog, maar die zullen passen binnen de globale cijfers die zijn afgesproken tijdens de begrotingsbesprekingen van de federale regering, zijnde 5.700 bijkomende trajecten in 2023 en 11.700 in 2024, ten opzichte van de situatie in 2021 in het kader van de RIZIV-raamakkoorden met de gewestelijke diensten. Ik heb het altijd over trajecten in het kader van die RIZIV-raamakkoorden, dit wil zeggen naast trajecten die worden opgestart buiten deze raamakkoorden.

De TNW-coördinator zal een zieke niet kunnen terugsturen naar een adviserend geneesheer. Waar u waarschijnlijk op doelt, is de vraag naar een medisch onderzoek indien de betrokkene, ondanks herinneringen en de aangeboden ondersteuning, de vragenlijst niet invult. We rekenen natuurlijk op een engagement van de verzekerde die vrijwillig een engagementsverklaring met een vraag tot hulp en begeleiding heeft ondertekend. Gelet op de vrijwilligheid, zullen de gewestelijke diensten niet rapporteren over de inzet van de betrokkenen, laat staan dat daar een sanctie aan verbonden zou zijn.

06.03 **Gaby Colebunders** (PVDA-PTB): We wachten vol ongeduld op het protocol, om het goed te kunnen bestuderen. We zullen daar zeker onze tijd voor nemen. Ik stel me die vragen uit een grote bezorgdheid. Uw Vlaamse collega van Werk lijkt me niet bepaald in te zitten met het lot van langdurig zieken, en net dat is voor ons erg belangrijk. Ik weet uit eigen ervaring als vakbondsafgevaardigde met welke uitzichtloosheid die mensen te maken hebben. Uw Vlaamse collega heeft het alleen maar over de krapte op de arbeidsmarkt,

maar als dat de basis van uw aanpak zal zijn, dan moet alles beginnen met cijfertjes en niet met het welzijn van de werknemers.

Een van de oorzaken van de krapte is nu wel eenmaal het jobaanbod zelf, dat soms ondermaats is, zowel op het vlak van loon als de jobkwaliteit. Net daarom willen de mensen die jobs gewoon niet doen. Maak die aantrekkelijker. De huidige krapte deels oplossen via een activering van zieke mensen kan uitdraaien op exact het omgekeerde van hun helpen genezen via hertewerkstelling. Ik hoop dat u daar al eens bij stilgestaan hebt? Dit kan gewoon een averechtse werking hebben.

Ik heb op dat vlak in elk geval geen enkel vertrouwen in de Vlaamse regering. Uit de ervaringen die ik heb, voeg ik daaraan toe: bij de VDAB en zijn partners zijn de mensen heel vaak nummers. Dat is nu eenmaal zo. Zij zijn nummers met een prijskaartje, wat enorm veel geld kost.

Laten wij niet die toer opgaan met de langdurig zieken. Ik houd dit dossier alvast zeker in de gaten.

Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

De openbare commissievergadering wordt gesloten om 16.34 uur.

La réunion publique de commission est levée à 16 h 34.